

Silo

A DÉL-AMERIKAI CSARNOK FELAVATÁSA

LA REJA, ARGENTÍNA, 2005. MÁJUS 7.

Kedves barátaim!

Hálásak vagyunk annak a több ezer dél-amerikai embernek, aki támogatott minket. A nevük bele van vésvé a csarnok melletti falon található díszablákba.

Hálásak vagyunk a munkásoknak, tervezőknek, építészeknek és kőműveseknek.

Hálásak vagyunk azoknak, akik velünk tartanak ezen az ünnepségen.

...És hálásak vagyunk, hogy felavathatjuk ezt a helyet, amely most már nyitva áll mindenki előtt személyes elmélkedés, tanulás és véleménycsere céljából.

Ezekben a pillanatokban nem szabad elfeledkeznünk a többi olyan találkozóhelyről sem, melyek kialakulóban vannak és szaporodnak az öt földrész mindegyikén. Sok ilyen helyen, számos csarnokban és találkozóhelyen a világ különböző részein az emberek hallgatják és nézik, amit mi ma itt csinálunk, hiszen tudjuk jól, hogy ezekről az inspiráló helyekről a szavak és a képek eljutnak a virtuális terekbe, ahonnan a várakozás terein át rezonálnak.

Bár különböző helyeken vagyunk, sokunkat örömmel tölt el ez az ünnepség. Örülünk, hogy nem kell köszönetet mondanunk egyetlen kormánynak, egyetlen vállalatnak sem, nem tartozunk hálával a hatalmasoknak és a médiának. Itt, ahogy a világ más részein is, minden a Humanista Mozgalom erőfeszítéseinek köszönhetően épült fel, valamint olyan emberek segítségével, akik anyagi számítás és önérdék nélkül támogatták Üzenetünk előrejutását.

Így aztán most helyénvaló köszönetet mondani ennek a nagyszerű mozgalomnak azzal, hogy felidézzük ideáljait és alapvető javaslatait, melyeket a következő hat pontban lehet összefoglalni: „Először is, az emberi lényt központi értéknek tekinti, azaz kijelenti, hogy semmi sem állhat az ember felett, és egyik emberi lény sem állhat a másik felett. Másodszor, hirdeti minden ember egyenlőségét, ezért azon dolgozik, hogy túlhaladjon a törvény előtti egyenlőség formalitásán, egy olyan világ felé, ahol mindenki számára biztosítottak az egyenlő lehetőségek. Harmadszor, elismeri a személyes és kulturális sokszínűséget, és így kihangsúlyozza minden nép jellegzetességeit, elítélve mindenféle megkülönböztetést, mely gazdasági, faji, etnikai és kulturális különbségekből ered. Negyedszor támogatja az összes olyan irányzatot, mely a tudás fejlődését segíti elő, a gondolatra ráerőltetett korlátokon túlra, mely korlátok olyan elfogadott előítéleteken alapulnak, mint az abszolút és megváltoztathatatlan igazság. Ötödször, hirdeti a gondolatok és hitek szabadságát. Hatodszor, visszautasítja az erőszak minden formáját, tudva azt, hogy a fizikai erőszak nem az egyetlen formája az erőszaknak, hanem létezik gazdasági, faji, szexuális, vallási, erkölcsi és lelki erőszak is, melyek mindennapos példák és a bolygó minden térségében jelen vannak.”

A humanizmus e hat pontja képezi számunkra, egy új szellemiség közvetítői számára a társadalmi javaslatok és a világ felé való gyakorlati elkötelezettség alapját.

Ugyanakkor meghatározott személyekkel történő mindennapi érintkezésünk során szembesülünk lelkiismeretünk gyötrelmeivel, amikor kételyek merülnek fel bennünk azzal az iránnyal kapcsolatban, amelyet a viselkedésünknek és az életünknek adnunk kell.

Hogyan dönthetnek az emberek az életük irányáról, miközben mindennapi élethelyzetük távolról sem áll az ellenőrzésük alatt? Hogyan dönthetnek szabadon az emberek az életük értelméről, ha ki vannak szolgáltatva a saját testük szükségleteinek? Hogyan választhatnak szabadon, amikor leláncolva élnek a sürgető anyagi problémák, családi, munkahelyi és baráti kapcsolatok rendszerében, mely időnként a munkanélküliség, a kilátástalanság, a magány, az elhagyatottság és az összetört remények rendszerévé válik? Hogyan dönthetnek szabadon az emberek manipulált információ és a tömegtájékoztató segítségével felmagasztalt hamis értékek alapján, amelyek követendő példaként a hatalmon lévőköt állítják elének, akik szegyetlenül erőszakoskodnak, fenyegetőznek, élnek vissza hatalmukkal, önkényeskednek és nélkülöznek minden ésszerűséget? Hogyan dönthetnek szabadon, amikor a nagy vallások erkölcsi vezetői igazolásokat találnak vagy hallgatnak a népiirtások, szent háborúk, védekező és megelőző háborúk láttán?

Mivel a társadalmi közeget a kegyetlenség mérgezi meg, a személyes kapcsolataink napról napra kegyetlenebbé válnak, és napról napra kegyetlenebbül bánunk saját magunkkal.

Az emberi lény nagy félelmei azok, amelyek megakadályozzák abban, hogy olyan irányt adjon az életnek, amelyet szeretne és aminek értelme van. A szegénységtől, a magánytól, a betegségtől és a haláltól való félelem összeadódik és felerősödik a társadalomban, az embercsoportokban és az egyénben.

De mindennek ellenére... mindennek ellenére... mindezen szerencsétlen feltételek ellenére valami, ami halk, akár egy távoli hang, finom, akár a hajnali szellő, valami gyengéden utat nyit magának az emberi lény bensőjében.

Honnan ez a remény, lelkem? Honnan ez a remény, mely szerencsétlenségem legsötétebb óráiban fénnel kísérve nyit utat magának?

.....

De ma ünnepségen vagyunk, és mivel ma ünnepelünk, (és bizonyos ünnepeken az emberek megajándékozzák egymást), szeretnék ajándékot adni nektek. De természetesen rajtatok múlik, hogy elfogadjátok-e. Tulajdonképpen a legegyszerűbb és leggyakorlatiasabb javaslat lesz ez, és leggyakorlatiasabb javaslat lesz ez, amit csak adhatok. Majdhogynem olyan, mint egy ételrecept, de bízom benne, hogy túl fogtok látni a szavak egyszerű jelentésén.

Bármikor napközben vagy az éjszaka folyamán vegyél egy mély levegőt és képzelj el, hogy ezt a levegőt a szívedbe juttatod. Azután kérj erősen a magad és a szeretteid számára. Kérd erősen, hogy túllépj azon, ami ellentmondást okoz; kérd, hogy az életed egységes legyen. Ne tartson hosszú ideig ez a kis ima, ez a rövid kérés, mert elég, ha egy röpké pillanatra egy röpké pillanatra megszakítod azt, ami az életedben történik, hogy megteremtsd ezt a kapcsolatot a bensőddel, hogy tisztaságot teremts az érzéseidben és gondolataidban.

Hátrahagyni az ellentmondást nem más, mint legyőzni a gyűlöletet, a neheztelet, a bosszúvágyat. Hátrahagyni az ellentmondást annyit tesz, mint táplálni a vágyat a másokkal és magunkkal való megbékélésre... a vágyat a megbékélésre másokkal és magunkkal. Hátrahagyni az ellentmondást azt jelenti, hogy megbocsátunk és kétszeresen teszünk jóvá minden rosszat, amit másoknak okoztunk.

Ez a megfelelő hozzáállás, melyet gyakorolnunk kell. Így az idő múlásával meg fogod érteni, hogy a legfontosabb az, hogy elérjük a belső egységgel teli életet, ami akkor fog gyümölcsöt hozni, amikor az, amit gondolsz, amit érzel és amit teszel egy irányba halad. Az élet belső egységének köszönhetően fejlődik, az ellentmondás következtében pedig felbomlik. Ezen kívül pedig amit teszel, nem marad meg pusztán benned, hanem másokat is érint. Ezért amikor segítesz másoknak legyőzni a fájdalmat és szenvedést, az életed fejlődni fog, és hozzájárulsz a világ fejlődéséhez. És fordítva: ha növeled másokban a szenvedést, a saját életedben is felbomlást okozol, és mérgezed a világot. És hogy kinek kellene segítened? Először is azoknak, akik a legközelebb állnak hozzád, de a tetteid nem fognak véget érni bennük.

A tanulás nem ér véget ezzel a „recepttel”, inkább ezzel kezdődik. A „recept” azt mondja, hogy kérned kell, de kitől kérj? Attól függően, hogy miben hiszel... attól függően, hogy miben hiszel, attól függően, hogy ki miben hisz és mindenkinek joga van abban hinni, amiben csak akar tehát attól függően, hogy miben hiszel lehet ez a te belső istened, a vezetőd vagy egy olyan kép, ami inspirációt és vigaszt nyújt. Végül is, ha nincs kitől kérned, akkor adnod sem lesz kinek, és így az ajándékom értéktelen lesz a számodra.

Később majd megfontolhatod, amit az Üzenet a Könyvben, az Útban és a Tapasztalatban fejt ki. Akkor majd igaz társakra lehetsz, akikkel új életet kezdhetsz.

Ez az egyszerű kérés egy meditációt is tartalmaz, mely a saját életünk felé irányul. Ez a kérés és meditáció egyre nagyobb erőre tesz szert, és így képesek leszünk átalakítani a mindennapi élethelyzeteket.

Tovább haladva ezen az úton egy nap talán felfogsz egy jelet, egy jelet, amely néha zavarosan, néha pedig bizonyossággal jelenik meg. Egy jelet, ami olyan, mint egy finom jelzés, de ami az ember életének ritka pillanataiban szent tűzként lángol fel, és szerelmesek elragadtatásának, művészek inspirációjának és misztikusok eksztázisának ad életet. Fontos megjegyezni, hogy a vallások csakúgy, mint a műalkotások és az élet nagyszerű inspirációi mind ebből születnek... mind ebből születnek... ennek a jelnek különböző megjelenési formáiból és semmi okunk azt hinni, hogy ezek a formák hűen visszaadják azt a világot, melyet megjelenítenek. Ez a jel a tudatodban olyasvalaminek a képpé alakítása, ami nem képi. Ez a kapcsolat az emberi tudat mélységével, egy kifürkészhetetlen mélységgel, ahol a tér végtelen és az idő örök.

A történelem bizonyos pillanataiban felhangzik egy kiáltás, emberek és népek szívet tépő kérése. Aztán a mélységből egy jel érkezik. Bárcsak sikerülne ezt a jelet jóssággal közvetíteni az eljövendő időkben, bárcsak megjelenne, hogy legyőzze a fájdalmat és szenvedést – mert emögött a jel mögött egy nagy változás szele fúj.

Mikor sok évvel ezelőtt bejelentettük a rendszer bukását, sokan kigúnyoltak, mert számukra ez lehetetlennek tűnt. A világ egyik fele, egy megrendíthetetlennek tartott rendszer fele összeomlott.

De ennek a világnak a leomlása erőszak nélkül történt és megmutatta az emberekben létező jót. Sőt, mielőtt letűnt volna, ez a világ hajlott a leszerelésre, és elkezdődött egy komoly munka a béke irányában. És semmiféle apokalipszis nem volt. A bolygó egyik felén a rendszer összeomlott, és az embereknek a gazdasági nehézségeken és a struktúrák újraszervezésén kívül mást nem kellett elszenvedniük, nem voltak tragédiák, nem volt üldöztetés, sem népirtás. Hogy fog történni a világ másik felének összeomlása? Bárcsak sikerülne a választ az emberek jajkiáltására jószággal közvetíteni, és arra irányítani, hogy legyőzze a fájdalmat és szenvedést.

Mint emberi lények nem vagyunk függetlenek a világ sorsától. Irányítsuk az életünket a belső egység felé, az ellentmondások átlépése felé, a bennünk és embertársainkban lévő fájdalom és a szenvedés legyőzésére, akárhol is cselekszünk.

Fejlődjön az életünk a fájdalom és a szenvedés legyőzésével. Haladjon előre az életünk azáltal, hogy segítünk mások életének fejlődésében.

Ezen az ünnepnapon nagyon szívélyesen üdvözlök mindenkit, aki most itt van és azokat is, akik bár nagyon távoli helyeken vannak, kapcsolatban állnak velünk.